

4. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu może w drodze zarządzenia zlecić Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej zastępstwo sądowe Głównych Instytutów w odniesieniu do wszystkich albo niektórych spraw.

Art. 9. 1. Do zakresu działania Rady Naukowej należy nadzór nad działalnością Głównego Instytutu.

2. Skład, sposób powoływania członków, czas trwania kadencji oraz szczegółowy zakres i sposób działania Rady Naukowej określi statut Głównego Instytutu.

Art. 10. Główny Instytut wolny jest od podatków i opłat państwowych i samorządowych oraz innych danin publicznych.

Art. 11. Pracownicy Głównych Instytutów są pracownikami państwowymi. Główny Instytut może również zatrudniać pracowników kontraktowych.

Art. 12. 1. Likwidacja Głównych Instytutów następuje w drodze zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

2. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu określi szczegółowo zasady postępowania przy likwidacji Głównych Instytutów.

Art. 13. 1. Minister Przemysłu i Handlu może powołać w drodze zarządzenia Główną Radę Naukową Przemysłu jako organ doradczy, mający za zadanie:

- a) występowanie z inicjatywą w sprawach naukowo - technicznych i przedkładanie odpowiednich wniosków Ministrowi Przemysłu i Handlu,
- b) opiniowanie i koordynowanie prac Głównych Instytutów oraz inicjowanie na ich terenie prac naukowo-badawczych,
- c) rozpatrywanie i opiniowanie budżetów oraz programów prac i sprawozdań z działalności Głównych Instytutów,
- d) opiniowanie o tworzeniu i likwidacji Głównych Instytutów,

e) opracowywanie wszelkich zagadnień związanych z działalnością Głównych Instytutów w zakresie zleconym przez Ministra Przemysłu i Handlu.

2. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu określi skład Główny Rady Naukowej Przemysłu, sposób powoływania członków i czas trwania kadencji. Regulamin prac, uchwalony przez Główną Radę Naukową Przemysłu, zatwierdza Minister Przemysłu i Handlu.

3. Wydatki Główny Rady Naukowej Przemysłu pokrywane są z budżetu Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Art. 14. Wysokość wynagrodzenia dla członków Główny Rady Naukowej Przemysłu i Rad Naukowych Głównych Instytutów ustala Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 15. Dekret niniejszy stosuje się do głównych instytutów naukowo-badawczych przemysłu utworzonych dotychczas zarządzeniami Ministra Przemysłu i Handlu.

Instytuty te nabywają osobowość prawną z chwilą wejścia w życie niniejszego dekretu.

Statuty tych Głównych Instytutów będą ogłoszone w Monitorze Polskim w ciągu 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu.

Art. 16. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom Przemysłu i Handlu oraz Skarbu.

Art. 17. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Przemysłu i Handlu:

w z. Eugeniusz Szyr

Minister Skarbu:

w z. Wincenty Jastrzębski

389

DEKRET

z dnia 25 października 1948 r.

w sprawie zmiany dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 25 czerwca 1948 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 223) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrete z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 37, poz. 181) wprowadza się następującą zmianę:

1) po art. 1 dodaje się nowy artykuł 1a w następującym brzmieniu:

„Art. 1a. 1. W decyzjach wydawanych na podstawie niniejszego dekretu w stosunku do wła-

ścicieli budynków, których osoba nie jest władzy znana, wymienia się właściciela określonego budynku bez oznaczania jego imienia i nazwiska.

2. Doręczanie właścicielowi pism obejmujących decyzje, wydawane na podstawie niniejszego dekretu, następuje przez wywieszenie ich w zarządzie miejskim bądź gminnym tej gminy, w której położona jest nieruchomość, w miejscu przeznaczonym na ogłoszenia urzędowe. O wywieszeniu decyzji podaje się do wiadomości w jednym z pism codziennych, wydawanych na obszarze województwa.

3. Za dzień doręczenia pism, określonych w ust. 2, uważa się dzień wydania numeru pisma codziennego, w którym podano do wiadomości wywieszenie decyzji.

4. Przepisy ust. 2 i 3 nie dotyczą pism kierowanych do stron biorących udział w postępowaniu.“;

2) art. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„Art. 2. 1. Władza budowlana bądź organ powołany do odbudowy mogą, nawet bez zgody właściciela, dokonać rozbiórki każdego zniszczonego budynku, jeżeli właściciel nie przystąpił do rozbiórki bądź przeprowadza ją w sposób uznany przez władzę budowlaną za opieszły.

2. Osoba prawna, która ponosi koszt rozbiórki, uzyskuje własność materiałów pochodzących z rozbiórki.

3. Właścicielowi zniszczonych budynków nie należy się odszkodowanie.“;

3) art. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„Art. 3. Przepisy art. 2 mają zastosowanie także do niezamieszkałych budynków uszkodzonych, jeżeli dalsze istnienie budynku jest sprzeczne z prawomocnym planem zagospodarowania przestrzennego.“;

4) w art. 7 ustępowi 3 nadaje się następujące brzmienie:

„3. Budynek uznany będzie za nienaprawiony, jeżeli właściciel nie przystępuje do naprawy albo prowadzi ją w sposób uznany przez władzę budowlaną za opieszły lub nie wykonuje żądania władzy budowlanej co do zabezpieczenia pokrycia kosztów naprawy budynku. O uznaniu budynku za nienaprawiony orzeka władza budowlana.“;

5) w art. 7 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do osób, którym w myśl ust. 1 i 2 przekazano budynek do naprawy, z tą zmianą, że budynek uznany będzie za nienaprawiony z powodu nieprzystąpienia do naprawy — wówczas, gdy osoby te nie przystępują do niej w terminie wyznaczonym przez władze budowlane.“.

Art. 2. Budynki naprawione lub których naprawa została rozpoczęta przed dniem 21 listopada 1945 r. przez instytucje społeczne, spółdzielnie mieszkaniowe oraz przez najemców, którzy po tym dniu utworzyli zrzeczenie najemców, a nie będące własnością tych instytucji, spółdzielni i zrzeczeń, przechodzą pod ich zarząd na warunkach określonych w art. 9 dekretu z dnia 26 października 1945 r. w pierwotnym jego brzmieniu (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281). Jako datę objęcia w zarząd przyjmuje się datę ukończenia naprawy.

Art. 3. 1. Budynki naprawione przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu przez osoby wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 1) — 5) dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 37, poz. 181) bez uzyskania przydziału tych budynków do naprawy zastępczej, przechodzą w użytkowanie tych osób na warunkach określonych powyższym dekretem.

2. Przepis ust. 1 może być w poszczególnych przypadkach orzeczeniem władzy budowlanej zastosowany również do budynków, których naprawa została rozpoczęta przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu, jeżeli wymaga tego interes publiczny.

3. Wykonanie wszelkich postanowień o przywróceniu posiadania oraz orzeczeń o wydaniu nieruchomości, których część składową stanowią budynki określone w ust. 1 i 2, zawieszają się z mocy samego prawa do czasu wygaśnięcia prawa użytkowania.

4. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również do budynków, co do których wykonano orzeczenie o przywróceniu posiadania lub o wydaniu nieruchomości, jeżeli budynek w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu zajmowany jest nadal przez osoby wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 1) — 5) dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 37, poz. 181).

Art. 4. Upoważnia się Ministra Odbudowy do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych dekretem z dnia 11 kwietnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 145), dekretem niniejszym i innymi przepisami prawnymi, wydanymi przed dniem ogłoszenia tekstu jednolitego.

Art. 5. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Skarbu, Sprawiedliwości oraz Kultury i Sztuki.

Art. 6. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z wyjątkiem przepisów art. 1 pkt 2) — 5), które wchodzi w życie po upływie 14 dni po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Skarbu:
w z. *Wincenty Jastrzębski*

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Kultury i Sztuki:
Stefan Dybowski

390

DEKRET

z dnia 25 października 1948 r.

o odtworzeniu i uporządkowaniu wojskowej ewidencji rezerw osobowych.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 25 czerwca 1948 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 223) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Celem odtworzenia i uporządkowania wojskowej ewidencji rezerw osobowych zostanie przeprowadzona jednorazowa ich rejestracja połączona z przeglądem lekarskim, zwana w dalszym ciągu „rejestracją“.

Art. 2. 1. Obowiązkowi zgłoszenia się do rejestracji podlegają:

- 1) mężczyźni urodzeni w latach 1900 — 1926, bez względu na to, czy ich stosunek do służby wojskowej został ustalony i czy odbywali oni czynną służbę wojskową,
- 2) osoby urodzone w latach 1895 — 1926 posiadające stopień oficerski.

2. Obowiązkowi zgłoszenia się do rejestracji mogą być ponadto poddane kobiety nie posiadające stopnia oficerskiego, urodzone w latach 1913 — 1926, które:

- 1) odbywały czynną służbę wojskową i zostały z niej zwolnione (zdemobilizowane lub przeniesione do rezerwy),
- 2) nie odbywały czynnej służby wojskowej, lecz ze względu na posiadane wykształcenie lub wykonywany zawód mogą być użyte do pomocniczej służby wojskowej.

Art. 3. Obowiązkowi zgłoszenia się do rejestracji nie podlegają:

- 1) osoby, które nie posiadają obywatelstwa polskiego, jeżeli udowodnią posiadanie obywatelstwa innego państwa,
- 2) obywatele polscy stale zamieszkali za granicą,

3) żołnierze pełniący czynną służbę wojskową, z wyjątkiem osób zmobilizowanych na podstawie art. 2 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 4 listopada 1944 r. o militaryzacji Polskich Kolei Państwowych (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 55),

4) duchowni i zakonnicy prawnie uznanych wyznań religijnych.

Art. 4. 1. Powołanie do rejestracji następuje za pomocą obwieszczeń władz wojskowych, podanych do publicznej wiadomości co najmniej na dwa tygodnie przed terminem, oznaczonym w obwieszczeniu.

2. Minister Obrony Narodowej może zarządzić również inny, niż określony w ust. 1, sposób powołania do rejestracji.

Art. 5. Powołani do rejestracji są obowiązani stawić się osobiście przed właściwą władzą wojskową w oznaczonym czasie i miejscu wraz z posiadanymi dokumentami, stwierdzającymi ich tożsamość, wiek, zawód, wykształcenie, stosunek do służby wojskowej, posiadane stopnie oraz tytuły wojskowe, i dwiema fotografiami.

Art. 6. 1. Ministrowie, podsekretarze stanu, kierownicy władz naczelnych, prezes Najwyższej Izby Kontroli, pierwszy prezes Sądu Najwyższego, prezes Najwyższego Trybunału Narodowego, posłowie i wojewodowie mogą spełnić obowiązek zgłoszenia się do rejestracji w drodze pisemnej.

2. Minister Obrony Narodowej może zezwolić również innym kategoriom osób na spełnienie obowiązku zgłoszenia się do rejestracji w drodze pisemnej lub zarządzić zgłoszenie się pewnych kategorii osób do rejestracji w drodze pisemnej.

3. Rejonowy komendant uzupełnień może zezwolić poszczególnym osobom na spełnienie obowiązku zgłoszenia się do rejestracji w drodze pisemnej.

4. Władzą wojskową właściwą do przyjmowania zgłoszeń pisemnych jest ta władza, która